

TROMMELVLIES 67:

Verhuizen met Malcolm Middleton

Het was de afgelopen tijd druk op het gebied van De Televisieregistratie Van Een Belangrijk Muzikaal Evenement – jaarlijks terugkerende vaderlandse vaste prikken als Pinkpop, North Sea Jazz en binnenkort Lowlands even daargelaten.

Eind juni werden we door de BBC weekendvullend getraakteerd op het Glastonbury festival. Ik zal mij in de bescheiden afbakening van dit kolomformaat overigens beperken tot het noemen van hooguit enkele hoogte- dan wel dieptepunten, anders is mijn eind zoek.

Van het immer (terecht) met modder en rubberlaarzen geassocieerde Glastonbury staat vreemd genoeg Shirley Bassey mij nog het meest bij. Wat een strot heeft dat wijf nog! Sorry, maar ik kan het niet anders beschrijven. 70 is de Dame! Inmiddels lichtelijk opgepompt en hier en daar een beetje strakgetrokken, dat wel, maar ze stond daar te schallen met een jeugdige moeiteloosheid alsof ze nog bij meisjes als Joss en Amy in de klas zat.

Zondag 1 juli stond in het teken van *The Concert For Diana*. Waarschijnlijk lag het aan het ietwat stemmige karakter van dit door haar beide zoons georganiseerde eerbetoon, maar het veld van het vernieuwde Wembley wou maar niet swingen: rijen keurig gerangschikte zitplaatsen en corrigerende suppoosten in de paden. ‘S.v.p. niet uit uw dak.’ Korte setjes en een lijst met erg veel braafheid en oudgedienden.

Wel een overtuigende Rod Stewart die keihard gesigeneerde voetballen het publiek in schopte. En Roger Hodgson die vocaal zwaar door de mand viel. Leukst? Toch echt The Feeling.

En dan 07.07.07 (ik ben bang dat we tot zeker december 2012 vastzitten aan telkens dat gezeik met activiteiten op zo’n “eenmalige, magische datum” – 8 augustus volgend jaar, 09.09.09, 10 oktober 2010, enzogadverdammevoort): het grootscheepse en prijzenswaardige milieubewustzijnfestijn *Live Earth*. Ik heb er niks van gezien.

Ja, een enkele flard en samenvatting achteraf, maar ik kon die dag niet kijken. Mijn dochter en schoonzoon gingen namelijk verhuizen – dus pap hielp, da’s simpel zat.

Maar het gemis spookte nu en dan wel door mijn hoofd. Voor *Live Aid* en 8 en het *Freddie Mercury Tribute* bijvoorbeeld bleef ik destijds immers strikt thuis alsmede nachtelijk wakker.

Afijn. Met een volgepakte auto reed ik langs het Almelose Schelfhorstpark, waar het gratis toegankelijke openluchtfestival Hob Nob (tientallen regionale acts, maar ook Kaz Lux en Beef) hoorbaar in volle gang was. Daar kon ik dus óók al niet heen!

Afwezig drukte ik de autoradio aan. De cd in de speler bleek *A Brighter Beat* van Malcolm Middleton, die zich tot mijn verrassing ontpopte als prima verhuismuziek. Ik klaarde helemaal op. Meezingend en -fluitend met de doorgaanse droefmuis drukte ik voortdurend op repeat. Laden en lossen. Verder lekker The Libertines en de dwingende drijf van de laatste Editors.

Oftewel: hoe sjouwen en zwoegen alsnog kan omslaan in een groot genoegen. Ten takel!

(*Live Earth*’s grootste verrassing in de tv-terugblikken: het spetterend enthousiast kolkende optreden van mevrouw Ciccone met de jongens van Gogol Bordello. Ik geef doorgaans niks om Madonna, maar dit opzweepende spektakel was werkelijk oor- en oogvertroetelend).

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: meebrulbaar *Fuck it, I love you* van Malcolm Middleton (maar *An eye for an eye* van Editors mag ook).